

ЛЮДИ, ЛЮБІТЬ ЗЕМЛЮ!

РОЗМОВА

З ЗАПОРІЗЬКИМ ДУБОМ

— Здоров, дідугане! Нарешті й мені

Вдалося побути в твоїй стороні.
Я знаю: поетів захоплюєш ти,
І віршів про тебе—хоч греблю гати;
Не стихло й сьогодні відлуння хвали —

Такими гучними ті вірші були.
Тому заохотив я музу свою
Навіять не оду, а вірш-інтерв'ю,
Скажи мені, дубе, скажи про одне —

Про те, що найбільше цікавить мене:

Відколи росте твоя крона густа?
Чи ти не лічив свої довгі літа?
Я, правда, не знаю, ти, може, й не рад,

Але, щоб розмова текла в один лад,

Ти злегка гілками ритмічно хитни,
Та й сам мені відповідь віршем утни.

Сказав я, дивлюся і жду. А мій дуб,

Неначе в маю, назеленює чуб.

І чую з його кучерявих висот:

— Років скільки маю? Вже майже сімсот!

Я стримано-радісно скрикнув: — Ого!

Ти, дубе, любимець народу мого;
Напевно, зібрав його думи, пісні,
Як зерна дощу, як світанки ясні,

І здавна й понині тим скарбом живеш...

А ще де для себе ти сили береш?
І знов зазвучали слова у гіллі:

— Де сили беру я? У рідній землі!
Якщо її любиш — все знайдеш у ній,

А знайдеш — століття рости, зеленій....

Почувши наснажливу мову таку,
Як совість, правдиву, як юність, палку,

Від радості я, мов зоря, засіяв,
І дубові так на прощання сказав:
— Спасибі за раду.

Твоїм інтерв'ю

Я, наче вінком, всім серця обів'ю.

ВЕРБИ

Приснились верби в рідному селі:

Стоять на луках теплі, кучеряві,

Щебече мило птаство у гіллі,

І вітерець слова свої ласкаві

Нашіптує листочкам, а вони

Тріпочуться, мов на гачечках рибки. —

Гілля їх наловило ще з весни

І пнеться вгору, ніби стало дибки.

Трава приснилася: пирій і тонконіг

Заколосилися, як видиво шовкове...

Прокинувся я і в серці приберіг

Отой хороший сон — побачене

Вербове.

Картини любі рідного села!

І в снах, і в серці будете ви жити.

..Візьму залишу всі свої діла

Й до батечка прибуду погостити,

Хотів би знов побачить верби ті

І ту траву, та, знаю, як приїду,
Побачу все, що миле в тім житті,
А верб зелених — не знайду

і сліду.

Оце стояв би й слухав шум гілля.

Зробився композитором тепер би!

Та де вони поділись звідтіля,

Ті дзвінкострунні, ті співучі верби?

Прийшла війна і вирубала їх.

Село було мов стрижене і голе.

І хто з людей zostавсь тоді в живих—

Всі на світанні вирушили в поле.

Країні хліб потрібен був. І ми

Взялись до діла жадібно, уміло...

Дихнуло поле теплими грудьми

І колосом дорідним зашуміло.

...Проїшли роки. Далеко та війна

І з ворогом, і з лихом повоєнним.

І кожна хата спокоем з вікна.

Привітно віє, в серце дістає ним.

Піднявся колгосп — нехай в середняки,—

Та вже по-людськи зажили й вербівці.

Чому ж на луках й досі будяки,

В яких до снігу копошаться вівці?

А верби де? Сади квітучі де?

Пора вже й тут узятися до діла.

Спішімо, односельці, — час не жде!

Нам краще жить Програма

повеліла.

Розкрилася ясна краса століть!..

А слово це — не вважте за обиду.

Ростить сади ви дружно ухваліть,

Саджати їх — і я до вас приїду.

—О—